

relse; men indenfor institutterne eksisterer der mange små niches, som set i en større sammenhæng ikke er levedygtige. Det er vigtigt for naturvidenskab, at man bruger de kommende år til at konsolidere og udbygge eksisterende områder.

På denne måde kan universitetet meningsfyldt bidrage til en forskningsplanlægning.

Det er ikke nogen forglemmelse, når jeg i denne forbindelse ikke har beskæftiget mig med det lægevidenskabelige hovedområde. Det betyder ikke, at dette område er fri for problemer. Der er tværtimod mange alvorlige problemer forårsaget af nedskæringerne i studentertallet. Da det lægevidenskabelige hovedområde først om 14 dage får besøg af sin »Draculabande«, foreligger der imidlertid ikke i dag nogen dyberegående analyse af hovedområdets problemer.

De problemer for forskningen, som jeg her har omtalt, har som de studerendes problemer deres

rod i økonomien. Og på samme måde som de studerendes hverdag påvirkes af den økonomiske situation, således påvirkes forskerens hverdag også. Der hersker mange steder på universitetet et udbredt mismod. Man føler, at man bruger alt for megen tid på at administrere nedskæringer. Denne mismodets stemning er ikke befordrende, når man skal drive forskning og være kreativ. Der gælder også her det samme, som jeg sagde om studentstøtten, at forøgede man bevillingerne en smule til det, man kan kalde forskernes daglige fornødenheder, så ville de allerede investerede penge forrente sig mange gange bedre, hvad der jo må være i samfundets interesse.

Jeg ser noget meget positivt i regeringens interesse for forskningen; men man har endnu ikke helt forstået, hvor problemerne ligger. Måske skulle vi have en ny besøgsrunde, men med deltagelse af politikerne!

De studerendes problemer

Ved årsfesten talte stud. scienterne Lise-Lotte Eriksen, Martin Fotel og Lisbeth Palm som de studerendes repræsentanter. Deres taler gengives her efter manuskriptet:

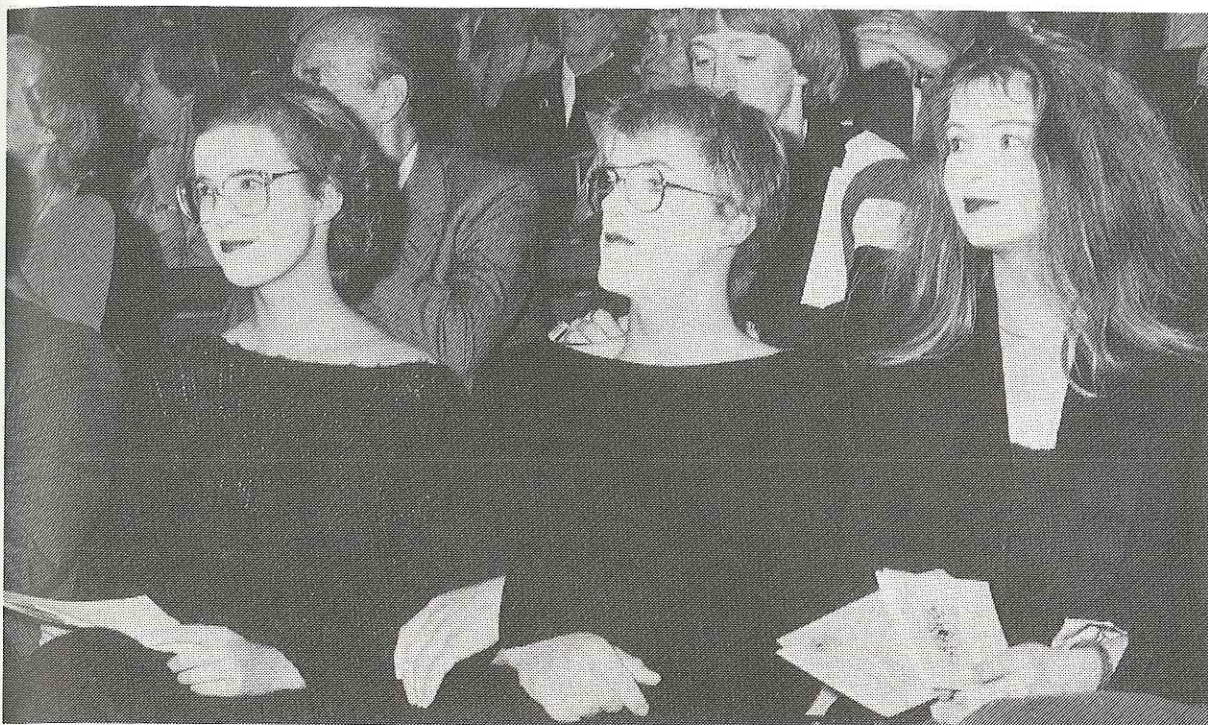
Kære venner!

Foran jer står nu noget, der gerne skal forestille tre nye studerende på Odense Universitet. For ca. fire uger siden var det os, der sad på skolebænken, som I nu sidder på, og ligesom vi dengang blev præsenteret for den høje videnskabs velsignelser, vil vi nu tage jer ved hånden og føre jer ind i en ny students eventyr. Hvis I i forvejen havde tænkt jer at slå høreapparaterne fra, synes vi, at I sku' tænde for dem igen, så I har et minde fra dengang universitetets personalefest havde næsten halvt så mange deltagere som Folkets Årsfest.

I min høresnegl, der forbinder mig op til Studenterrådet, får jeg besked på at sige noget seriøst om uddannelsespolitikens velsignelser i det forløbne år – for nok er de studerende, deres uddannelser og deres sociale situation ny, men melodien, hvorefter deres uddannelser anlægges, er stadig den fra stavnsbåndets tid så kendte vise »Den med stokken...« I dagens anledning vil vi dog se med milde øjne på, hvad undervisningsministeriet bragte i løbet af 83/84.

Ja! I København fandt man bl.a. ud af, at fær-dige kandidater ikke længere behøver at bruge deres fag praktisk, hvorfor man i år har besluttet at afskaffe pædagogikum over de næste tre år. På sædvanligt højt akademisk niveau besluttede man derfor, at 300 af de ca. 900 ansøgere kunne slippe for pædagogikum, den deraf følgende høje understøttelse og faglige kvalificering – metoden man gennemførte på: Den videnskabeligt efterprøvede lodtrækning, der allervenligst sendte 300 kandidater ud i den evige arbejdsløshed.

København berigede os også med administrative ændringsforslag til styrelsesloven, der meget galant ville fjerne den byrde, vi som studerende måtte have med at have indflydelse på vore egne uddannelser. Som om dette ikke var en gave nok i sig selv, fik vi – og vore lærere – en gudsvelsignet Dracularapport, der tilbyder en afvikling af 165 af de 310 VIPere (fastansatte lærere) inden for fagene dansk, historie, tysk, engelsk og fransk på de tre universiteter i Dannevang. Hvilken lettelse bliver det ikke for os at slippe for at se på disse unyt-

Iført sort og med hvidmalede ansigter talte de tre stud. scienter Lisbeth Palm, Martin Fotel og Lise-Lotte Eriksen som de studerendes repræsentanter ved årsfesten 1984.

tige farisærer og skriverkarle, der, som alle ved, er til absolut ingen nytte.

Men – der er også lyspunkter på den lokale front. Mængden af studerende med en i mere end én forstand ubetalelig gæld er heldigvis eksponentielt stigende, og renterne fra denne gæld må da holde mange bankfunktionærer i arbejde. Hvad den konkrete undervisning her på stedet angår, var vi nogle, der var så heldige at få undervisning om lørdagen.

En vred student

Kære venner! Hvad er det, I prøver at fortælle os? Opfordringen første dag var klar: »Tænk på dig selv, vælg efter penge, ikke efter lyst«. Skal penge da være ensbetydende med lykke? Hvilken lykke? Den, som I har ved at uddele diverse medaljer, der bare samler støv derhjemme, så fruentimmerne kan støve dem af? Er det det liv, vi opfordres til at stræbe efter?

Hvad gør I alle her? Dette skulle være UNIs årsfest, og dog holder man den i et lokale, som lige knap kan rumme alle pingerne og ikke de sidste 90 pct. af os, som arbejder på UNI, hvis I ellers kan være enige i, at det at studere er et arbejde. Det er s'gu ikke underligt, at der årene før har været problemer med at samle studerende til festen. I år er vi igen blevet opdelt – dennegang med to hold musikanter: et hold til os studerende og et til dem, der har for sarte ører til at høre, hvad der foregår i dagens Danmark. Men I skruer vel bare ned for høreapparaterne, når I ikke gider høre, hvad andre siger.

Hvorfor i helvede tør I aldrig blande jer med os? Når UNI er lagt langt uden for lands lov og ret, isolerer I jer igen fra os, eller os fra jer. Under alle omstændigheder er det os, der isoleres fra resten af verden. Os, de »almindelige« studerende, som ingen bryder sig om, bruger lige så megen tid, som I gør. Hvad får vi? Ikke en skid. Kun sværere og sværere ved at slippe gennem nåleøjet. Og så bliver vi bare kaldt dovne samfundsnassere, hvis vi opgiver undervejs...

En ny studerende

Søvndrukken, ankommet med 4-toget fra Københavnstrup, trådte jeg ind på UNI som repræsentant for NÅ-generationen. Som anført i invitationen fra administrationen på universitetet, mødte jeg selvfølgelig i meget god tid, så jeg kunne finde min plads, hvilket man til sidst kun fik fem minutter til. Med det tildelte oversigtskort over lokalet, som jeg selvfølgelig havde vendt på hovedet, i hånden, møvede jeg mig frem gennem masserne til min dertil indrettede plads. Som 1/350 af de unge håbefulde skulede jeg rundt i auditoriet og håbede på, at mine forventninger ville blive indfriet. Forventninger om mine kommende klassekammerater, tutorer, kantiner, lærere, forelæsninger, venner, bolig, penge, fester o.m.a. Og hvad mødte man så? En instruktion i at løse fysikopgaver, og i hvordan arbejdsløshedssituationen vil se ud om ti år – altså meget relevant.

Så blev jeg sat sammen med 24 andre knopskud fra blomsten af Danmarks ungdom, og da jeg til lige så mine rus-tutorer, tænkte jeg: »Ja, man kan jo ikke være lige heldig hver gang«. Det viste sig gennem intellektuelle lege, at det egentlig ikke blev nødvendigt for mig at sætte mig ned på deres niveau (det kom helt af sig selv).

Herefter gik turen ned i boghandelen for at finde ud af, hvor mange penge, jeg skulle bruge på bøger. Det viste sig, at det blev 1500 kr. – der røg SU'en for september. Så gik jeg hjem med nagende samvittighed over at skulle bede om kredit på vandrerhjemmet den første måned, og som sidste udvej ringede jeg til RIU-Fyn for at høre, hvilket nummer jeg var blevet i køen – 547 lød svaret. Dagen gik på hæld, og jeg besluttede mig for at spendere min sidste 25-øre på at ringe hjem til min mor. I røret hørte jeg hendes glade stemme: »Hvordan går det, min pige?«. *Her går det godt!*

Studerenterrevyens aktører sled sig ved årsfesten gennem fire forestillinger med fuldt hus hver gang. Alligevel nåede ikke alle at få revyen at se. Adskillige oplevede at stå i kø og se teatersalen blive fyldt og dørene lukket, inden de nåede frem.